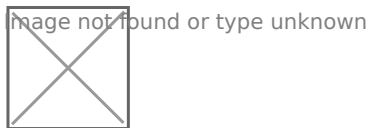

Αντιμαχείτισσα του παλιού καιρού, έχει γεια!

/ [Γνώμες](#)

Του Δημήτρη Μαντζούρη
Υπεύθυνου εκδόσεων του ΚΕΠΕΜ

Κεραυνός στο κεφάλι μου η είδηση του θανάτου της. Το προηγούμενο Σάββατο ήμασταν μαζί όλη μέρα. Για την τελευταία μας συνάντηση, όπως φάνηκε. Ομιλητική, ενεργητική, όπως πάντα. Αρκούσε το όνομα ενός σκοπού για να ξεκινήσει να τον τραγουδά χωρίς να σταματά πριν ξακρίσει το τραγούδι, παρά τις έντονες προσπάθειές μου να τη σταματήσω, γιατί έβλεπα την ώρα να κυλά. Και τώρα, ούτε εβδομάδα δεν πέρασε και έφυγε. Πλήρης ημερών βέβαια, αλλά η εικόνα που είχαμε πριν 6 μέρες δεν ταιριάζει με τη σημερινή...

Αργά τη γνώρισα. Το 2015 τον Φεβρουάριο. Ήταν όταν κατεβήκαμε για δεύτερη φορά στην Κω. Έπρεπε οπωσδήποτε να τη δούμε, γιατί είχε θητεύσει δίπλα στον Σίμωνα Καρα. 1-2 ώρες υπολογίσαμε. Τι να θυμάται από την παράδοση της Αντιμάχειας, αφού είχε τραγουδήσει τραγούδια από διάφορα νησιά σε μία μη ευκαταφρόνητη δισκογραφία για 50 περίπου χρόνια; Θα είχε σίγουρα θολώσει η μνήμη της. Πήγαμε αργά το πρωί. Μας καλοδέχτηκε, όπως έκανε με όλους, και ξεκινήσαμε. Αμέσως συνειδητοποιήσαμε με έκπληξη ότι είχε μία μνήμη πεντακάθαρη. Μια ζωή την «ήξερα» μέσα από τη φωνή της και τα τραγούδια που είχε τραγουδήσει. Εκεί, στο μικρό σπιτάκι της στην Κω, ανακάλυπτα τι πραγματικά ήταν η κυρα-Άννα η Καραμπεσίνη.

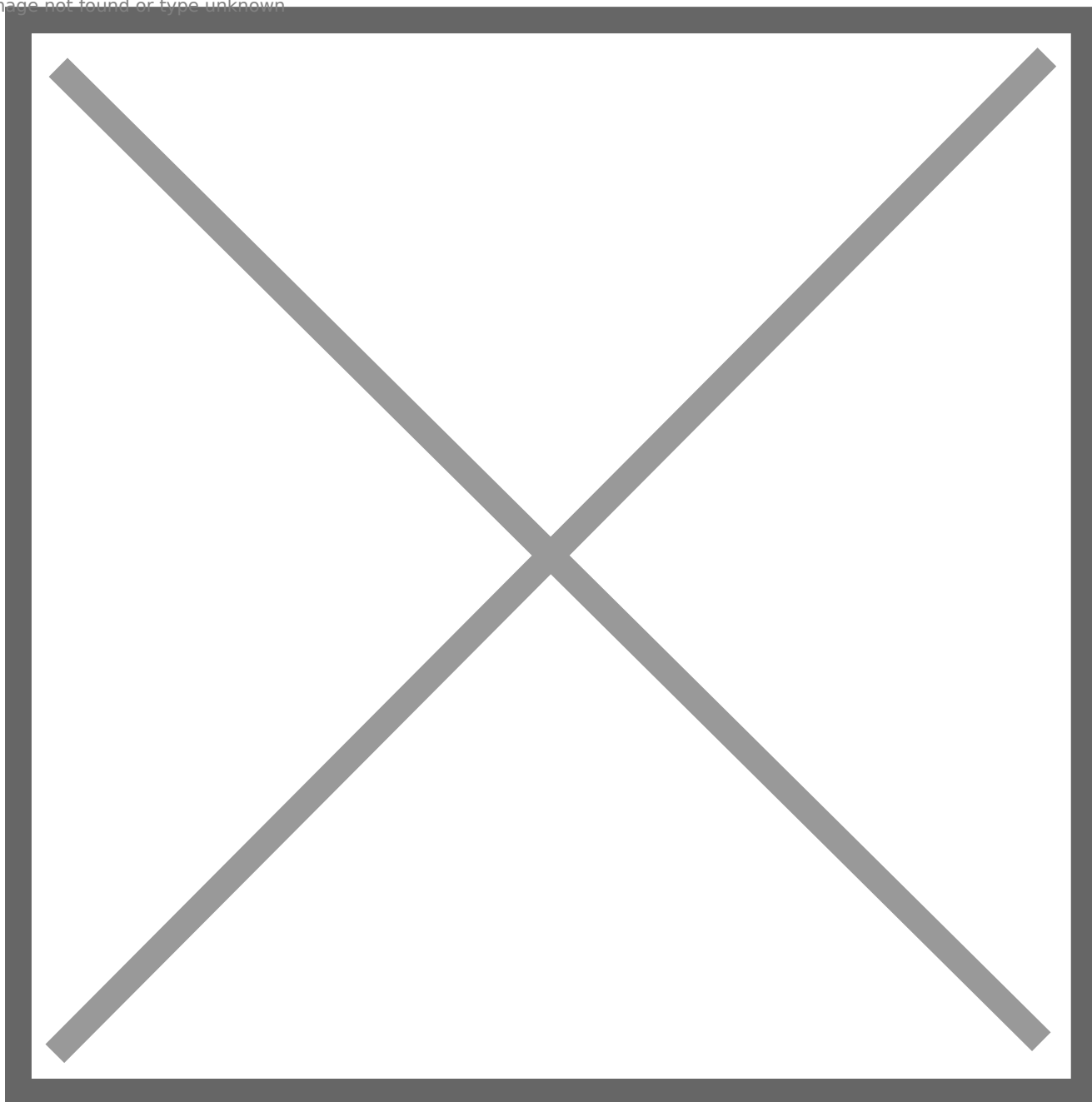
Αντιμαχείτισσα ήταν. Μια Αντιμαχείτισσα του παλιού καιρού. Όσο κι αν έζησε στην Αθήνα κι όσο κι αν ταξίδεψε στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Ήταν η κόρη του Βαίθη του Σαρρή, φημισμένου μερακλή της Αντιμάχειας. Μέσα σε ένα γερασμένο σώμα κρυβόταν με εκπληκτική λεπτομέρεια μια ολόκληρη εποχή και μια ολόκληρη παράδοση. Πώς χόρευαν, πώς κάνανε τα γλέντια στα σπίτια, ποια τραγούδια τραγουδούσε η μάνα της, ποιο στιχάκι έλεγαν σε εκείνο τον σκοπό, ποιος τον τραγουδούσε τον άλλο, από πού έμαθε τον τρίτο. Μέσα σε αυτό το 90+ χρονών μυαλό κρύβονταν λεπτομέρειες, πρόσωπα, περιστατικά, μουσικές, τραγούδια,

χοροί μιας Αντιμάχειας πιο παλιάς από αυτήν που θυμούνταν οι περισσότεροι.

Η συνέντευξη έγινε τελικά 8ωρη. Ασταμάτητα, χωρίς καν μεσημεριανό. Εξαντληθήκαμε μετά από τόσες ώρες. Ετοιμαστήκαμε να φύγουμε κι εκείνη μας έλεγε: «Τι άλλο θέλετε να σας πω;».

Ξαναβρεθήκαμε ένα χρόνο μετά. Και τώρα, Σεπτέμβρη του 2018, πήγα στον Αλίαρτο, όπου έμενε για μερικούς μήνες, κι έμεινα μια μέρα ολόκληρη μαζί της. Από τις 11.00 ως τις 8.00 το βράδυ. Μια ακόμη μαραθώνια συνέντευξη με συγκεκριμένες απορίες για τους σκοπούς, τους χορούς, τους οργανοπαίκτες, τους μερακλήδες, τα έθιμα, τα παιχνίδια της Αντιμάχειας. Ένας απίστευτος πλούτος που ήθελε κι εκείνη – και το έλεγε – να τον αφήσει πίσω. Ακούραστη, χωρίς ίχνος δυσαρέσκειας, παρά την κούραση που προφανώς θα είχε. Με τόση αγάπη και ευγένεια!

Image not found or type unknown

Συνήθως οι άνθρωποι φεύγουν και δεν προλαβαίνουν να αφήσουν σε κάποιον τις μνήμες τους. Τους χάνουμε και χάνεται κι ό,τι κουβαλούν μέσα τους. Η κυρα-Άννα, το ζωντανό βλέμμα της, η πηγαία της ευγένεια, η δοτικότητα, η τρυφερότητά της θα μου λείψουν πολύ. Θα μου λείψει κι αυτή η μοναδική αίσθηση του να συνομιλείς με μία άλλη εποχή. Θα μου λείψει η σπασμένη της φωνή, όταν τραγουδούσε πραγματικά ασυγκράτητη, μέχρι και πριν λίγες μέρες, τους παλιούς αντιμαχείτικους σκοπούς. Θα μου λείψει που κάθε χρόνο άφηνε ευχές στη Γραμματεία του ΚΕΠΕΜ για την ονομαστική μου γιορτή κι έτσι αισθανόμουν με ένα πρωτόγνωρο τρόπο την έννοια και την αγάπη της, για την οποία αρκούσε μία και μόνο συνάντηση τότε, τον Φεβρουάριο του 2015! Είμαι ήσυχος όμως. Γιατί η κυρα-Άννα παρέδωσε τις μνήμες της στους επόμενους. Κι εμείς παραλάβαμε. Από τη μια το σπουδαίο έργο της στη δισκογραφία, όπου τραγούδησε κατά κόρον σκοπούς αντιμαχείτικους, ανεξάρτητα από το ότι αυτό συνήθως δεν αναφερόταν στους δίσκους. Από την άλλη, ένα θησαυρό πληροφοριών για την παράδοση της Αντιμάχειας μέσα σε 17 ώρες συνέντευξης. Ένα θησαυρό που σύντομα θα γίνει κτήμα όλων.

Ενάμισυ μέτρο το πολύ ήταν στα γηρατειά της η Άννα Σαρρή-Καραμπεσίνη. Κυρτωμένη και αδυνατισμένη. Μα ήταν γίγαντας! Ένας μυστικός γίγαντας. Μια καρδιά μεγάλη κι ένας νους βαρύτιμος. Κυρα-Άννα, ο Θεός να σε έχει κοντά του! Κι όσο για μας, μη νοιάζεσαι! Θα σε θυμόμαστε και θα σε μνημονεύουμε πάντα. Δεν είσαι απ' τους ανθρώπους που ξεχνιούνται...

Αντιμαχείτισσα του παλιού καιρού, έχε γεια!...